הילד שלא היה

הנס וילהלם

כששמעתי את הסיפור לפני שנים, לא האמנתי בו. חשבתי שהוא מוזר מדי, משונה מדי כדי להיות אמיתי. אז קיבלתי רק דברים שהיו הגיוניים ומובנים.

היום אינני בטוח יותר. למעשה, ככל שאני מזדקן, כך אני מתחיל להאמין בדברים שלא תמיד אפשר להסביר אותם.

הכל התחיל לפני שנים רבות ביום דצמבר קר ומלא רוח.
הגלים הכו בחוף הים הסלעי.
שרה ישבה סמוך לחלון של בית גדול והביטה על השמיים האפורים. היא שיחקה עם ידידיה, פונץ' ופולי, הבובות.
שרה רצתה מאוד שיהיה לה חבר של ממש לשחק אתו. אך בסביבה לא היו כלל ילדים וגם בבית הספר היא לא הצליחה להתיידד עם מישהו.
עכשיו, בחופש של חגים היא הרגישה בודדה מאוד.
"אני רוצה לצאת!" אמר פונץ' "אני רוצה ללכת לחוף הים."
"יותר מדי רוח וקר" אמרה פולי.

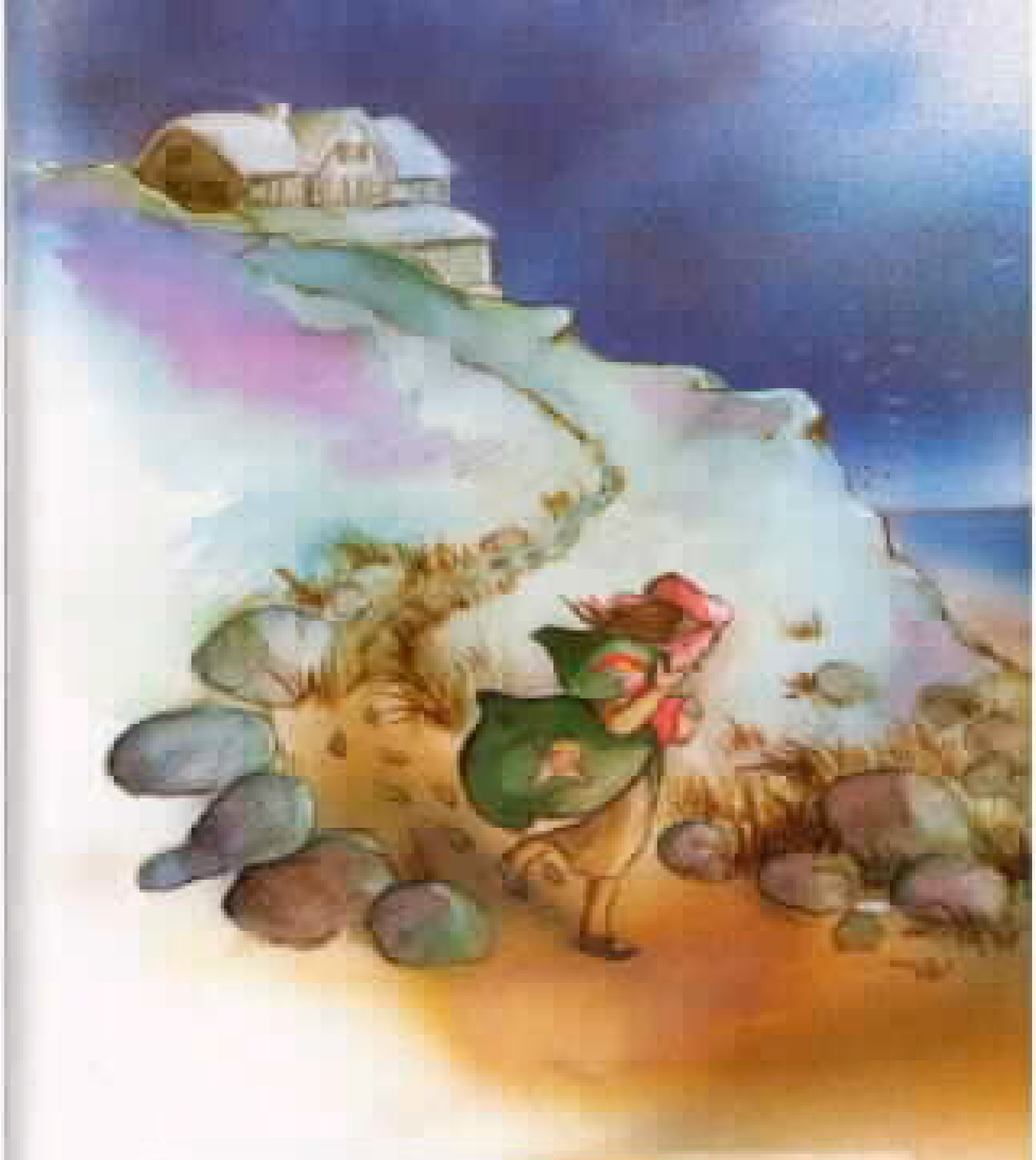

שרה תמיד הסכימה עם פונץ', אז לקחה את הבובות ויצאה החוצה.

שחפים צעקו מעליה כשהלכה למטה לחוף. בדרך כלל שרה אהבה לשחק על הסלעים, אבל היום לא התחשק לה זאת. היא התיישבה ונעטפה טוב יותר במעיל שלה. החוף הריק גרם לה להרגיש יותר בודדה מאשר קודם. היא הרימה את פונץ' ופולי בתקווה שהם יעודדו אותה. אך הם רק הביטו עליה עם פני עץ חסרי חיים שלהם.
"צעצועים מטופשים" היא קראה, וזרקה אותם.
היא התחילה לצייר תמונות בחול במקל. תחילה ציירה תמונה של עצמה. אחר כך, מאוד בהקפדה, ציירה עוד דמות על יד.
ופתאום שרה קיבלה תחושה שמישהו מביט עליה.

"איזו תמונה יפה שלך ושל החבר שלך" אמר קול סמוך אליה.
שרה הסתובבה מצאה את עצמה מביטה ישר בפנים של ילד, שאותו עוד לא ראתה אף פעם.
"מי אתה?" שאלה "מאין באת?"
הילד לא ענה, רק חייך. ובסוף אמר "אל תדאגי. הכל יהיה בסדר. יהיה לך חבר בקרוב."
שרה הרגישה שסומק עולה על פניה. היא הסתובבה. "באמת?" אמרה בכעס "מה אתה יודע על כך? רק דבר אחד בטוח, זה לא יהיה אתה. אני לא אוהבת ילדים שמפחידים אנשים."
היא חיכתה שידבר.

אך כשהביטה שוב, הילד נעלם. לא ראתה אותו בשום מקום. לאן הוא הלך מהר כל כך? האם הסתתר בין הסלעים?

"הי! בוא הנה!" קראה שרה "איפה אתה?"

היא קמה וחיפשה בין הסלעים, אך לא מצאה את הילד בשום מקום. וגם עקבות רגלים על החול היו רק שלה.

"האם דמיינתי לעצמי זאת? חשבה שרה.

הרוח והגלים לא נתנו לה תשובה.

יום לפני החג שרה ראתה את הילד בפעם השניה. הוריה יצאו מהבית והיא נשארה לבדה, והכינה הצגת בובות בחדר הגדול.
ופתאום הוא היה שם, ועמד אחרי הכיסאות.
שרה הופתעה. היא לא ראתה מתי נכנס. "את צריכה לבוא אתי" אמר. פניו היו חיוורים ורציניים מאוד. שרה נאלמה דום בהפתעה. "את צריכה לבוא אתי" הילד אמר שוב "הביאי את הבובות. אני זקוק לעזרתך. בבקשה."
שרה ניסתה לסרב, אבל בקולו היה דבר מה שעצר אותה. היא ידעה שצריכה ללכת אתו. לקחה את המעיל שלה, הרימה את הבובות ויצאה אחרי הילד מהבית.

היא הלכה בשקט אחריו. לאן הוא לוקח אותה? מה קורה לו? מדוע הוא הולך ללא מעיל ביום חורף קר?
הם הלכו זמן מה עד שהגיעו לאזור עני מאוד של העיר. שרה עוד לא הייתה במקום הזה.
בסוף הגיעו לבית עלוב ומוזנח.
הם עלו במדרגות לקומה שניה והילד נתן לה סימן לפתוח דלת.

היה שם רק חדר אחד. שרה ראתה אישה שישבה ליד מיטה קטנה.
במיטה שכבה ילדה שנראתה כמו ישנה.
ואז שרה ראתה שהאישה בוכה.
הילד הצביע על הילדה הקטנה "הראי לה את הבובות שלך" אמר. הוא הביט על שרה בעיניים מלאות בקשה והיא ניגשה למיטה.

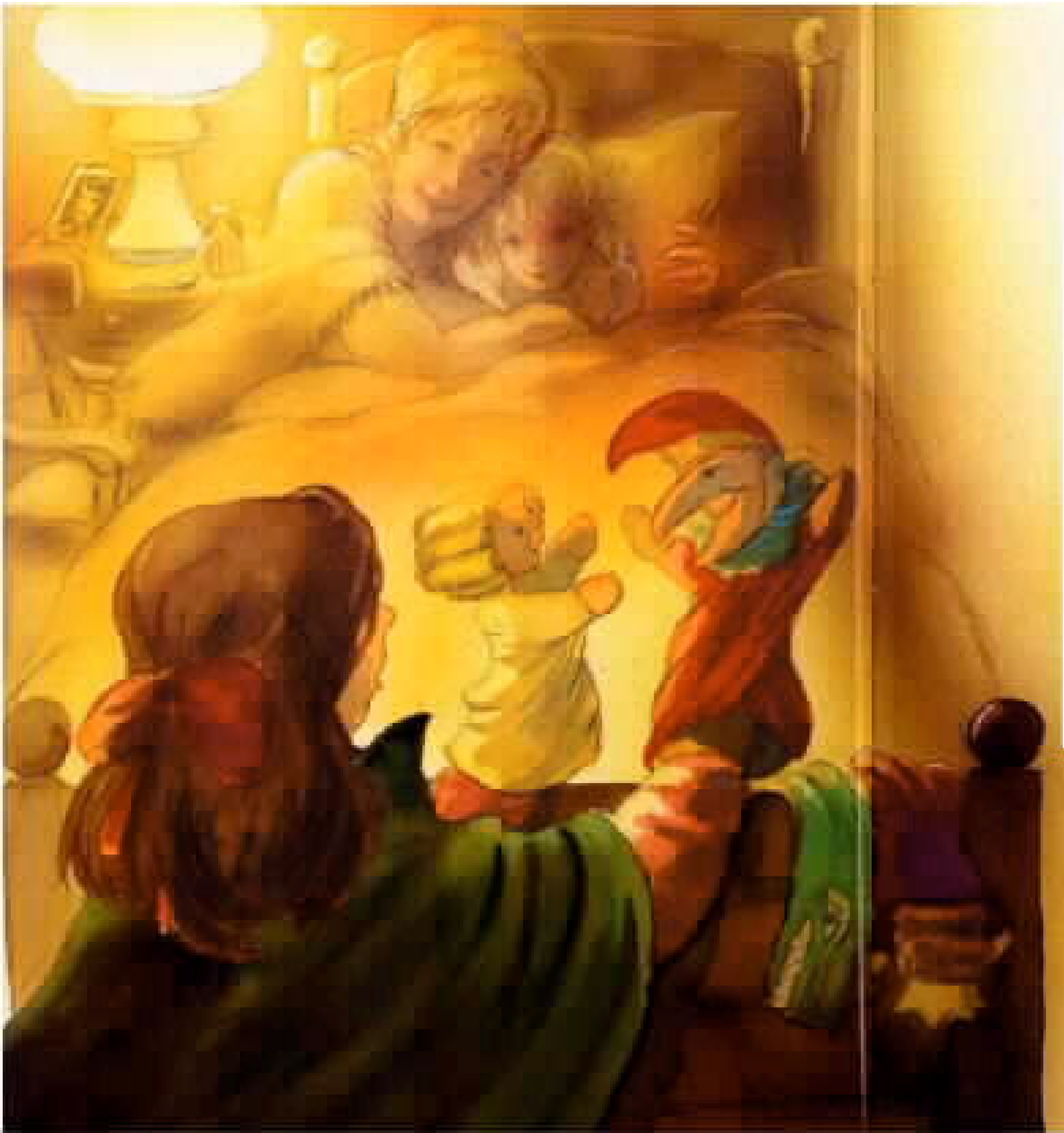

שרה שמה את הבובות על ידיה ובאור החם של מנורה הם כאילו קמו לחיים.
"הי! אני פונץ'"
"הי! אני פולי"
הילדה הקטנה פתחה את עיניה והרימה את ראשה כדי לראות טוב יותר. היא התחילה לחייך ובסוף אפילו צחקה כשהבובות שיחקו תעלול אחד אחרי שני.
לצחוקה של הילדה עיני אמא שלה התמלאו בדמעות. היא חיבקה את בתה "הו יקירתי, החום האיום שלך פג. תודה לאל. ואני הייתי כה מודאגת. אבל עכשיו תהי בריאה שוב. אני יודעת."
ואז האישה פנתה לשרה "מי את? איך הגעת הנה? איך אוכל להודות לך על מה שעשית?"
"שמי שרה. והילד הזה הביא אותי הנה". שרה הסתובבה כדי לראות אותו. אך לא היה שם איש.

"ילד? איזה ילד?" שאלה האישה "אינני מבינה. אנו רק עכשיו הגענו לעיר הזו. אנו לא מכירים כאן איש".
שרה נבוכה. היא הביטה סביב ולא הבינה מה קורה. לאן הוא נעלם שוב?
"אבל הנה! זה הוא!" היא הצביעה על הצילום שעל שולחן ליד מיטת הילדה. "זה הילד!"
"הוא?" אמרה האישה ולקחה את הצילום לידה. היא הביטה עליו זמן מה ואמרה "את אומרת שהוא הביא אותך הנה?"
"כן, הוא. הוא ביקש שאבוא אתו ואקח גם את הבובות."
"אז זה כנראה נכון" אמרה האישה בשקט "זה נשמע כמו אלן."
"שמו אלן?" שאלה שרה "מי הוא?"
והאישה סיפרה לה את סיפורו של אלן.

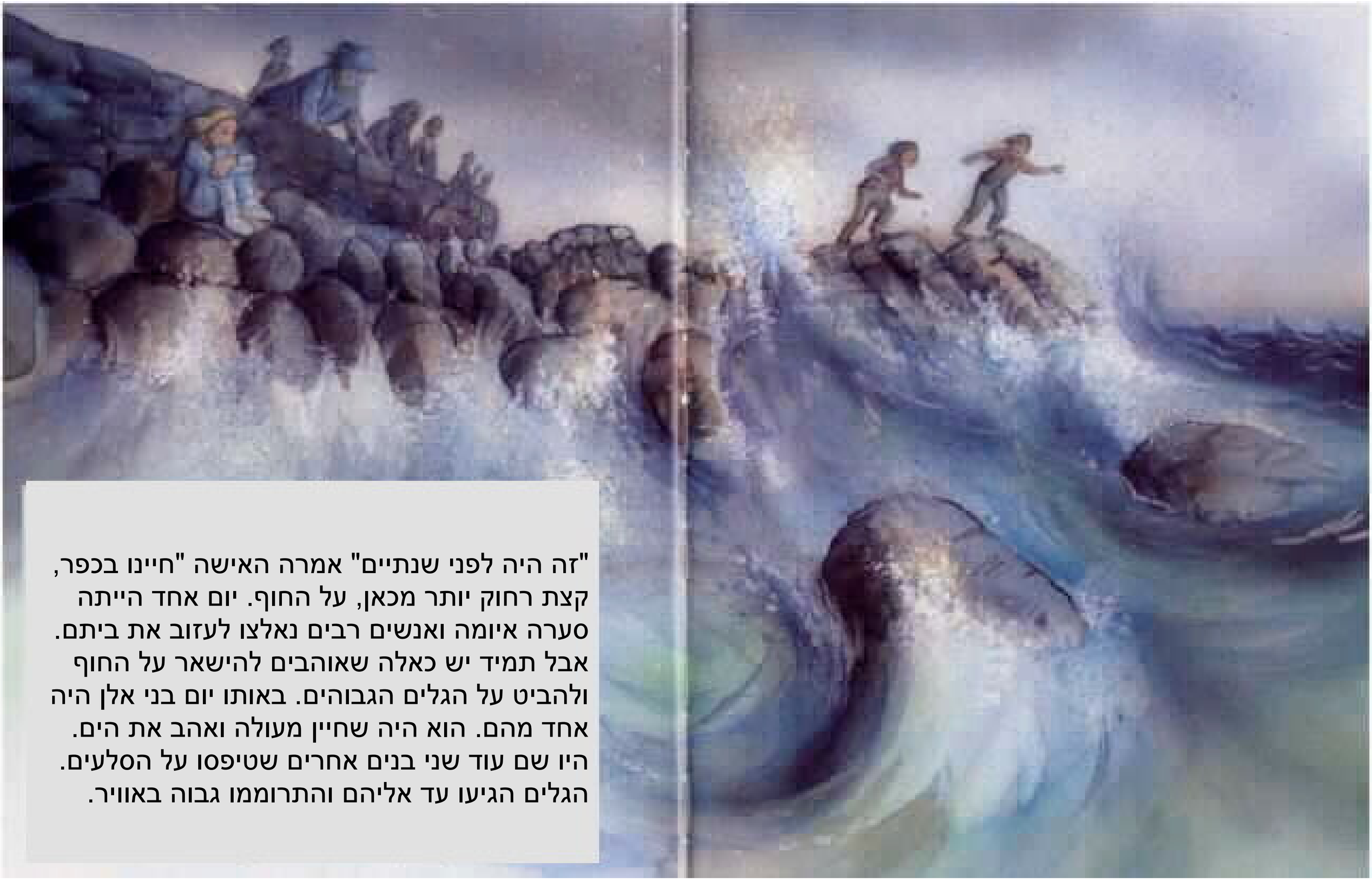

"זה היה לפני שנתיים" אמרה האישה "חיינו בכפר, קצת רחוק יותר מכאן, על החוף. יום אחד הייתה סערה איומה ואנשים רבים נאלצו לעזוב את ביתם. אבל תמיד יש כאלה שאוהבים להישאר על החוף ולהביט על הגלים הגבוהים. באותו יום בני אלן היה אחד מהם. הוא היה שחיין מעולה ואהב את הים. היו שם עוד שני בנים אחרים שטיפסו על הסלעים. הגלים הגיעו עד אליהם והתרוממו גבוה באוויר.

ואז לרגע הגלים נסוגו ופתאום יצרו גל ענק.
הוא היה גבוה מבתים. ברעש איום הגל פגע בחוף, התגלגל על שני הילדים האלה וזרק אותם על הסלע.
כשהגל נסוג, רק ילד אחד נשאר על הסלעים.

האנשים על החוף לא האמינו במה שקרה. הם צעקו וזעקו אבל איש לא ידע מה לעשות. ובינתיים הילד נסחף מהר אל הים.

אלן הוריד מהר את נעליו וקפץ לתוך המים הקרים. הוא שחה אל הילד, אך הזרם החזק משך אותו חזרה.
לקח הרבה זמן אך בסוף הילד ניצל. גל גדול חוזר דחף אותו אל החוף. היה לו מזל גדול."
"ואלן?" שאלה שרה "מה קרה לאלן?"

"חיפשנו בכל מקום" אמרה האישה "לא מצאנו אותו. הוא לא חזר לעולם."
האישה הביטה שוב על הצילום ושמה אותו בעדינות חזרה על השולחן.

סיום

שרה קיוותה שהיא תראה את אלן יום אחד. היא הלכה לעתים קרובות לחוף וחיפשה אותו, אך לא ראתה אותו יותר.
אחרי זמן מה התחילה לבקר אצל הילדה, אחותו של אלן. שמה היה אנדה. הן התיידדו מהר מאוד. המשאלה של שרה התמלאה, כפי שניבא אלן.
מאוחר יותר הבנות הלכו יחד לבית הספר ולאוניברסיטה. שתיהן התחתנו. וכשנולדו להם בנים קראו להם – אלן.